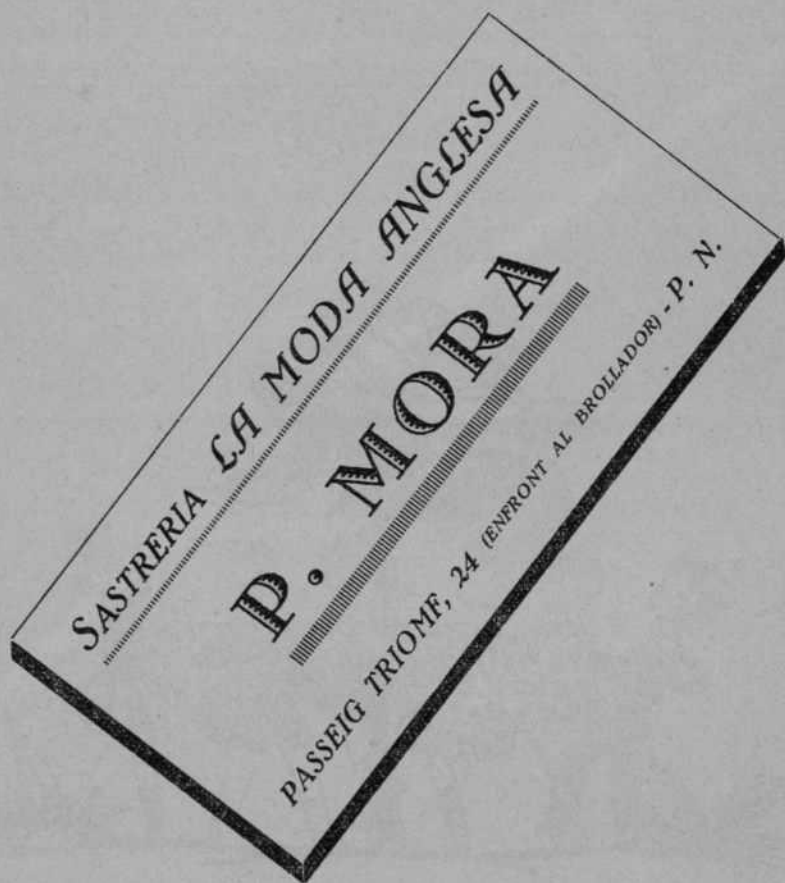

POBLE NOU

~ REVISTA ~

Portada del llibre "Sis Sardanes
per a Infants", del mestre com-
positor Joan Duran

VAL - TRENTA - CÈNTIMS

POBLE NOU

~ REVISTA ~

Correspondència: Carrer Marian Aguiló, n.º 124

SURT EL PRIMER I TERCER DIUMENGE DE CADA MES

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ: CATALUNYA: TRIMESTRE 1'50 PTES.

JOVENTUT i ESPORT

LA nostra joventut—i en dir nostra, volem significar la joventut catalana,—roman lliurada tota, llevat de ben comptades excepcions, a la febre dels esports. Avui interessa més, a la joventut, un campió de boxa que no pas un home de ciència. Hom coneix més a Tal i Tal, campions de «rugby» o de «foot-ball», que no pas Ramon Llull i Bernat Metge, posem per cas. Hom parla amb entusiasme del «rei dels salts» i no sap res de Jaume el Conqueridor. S'enumeren les gestes de tots els «espormens» i s'ignoren les gestes de la Història. Un enfilall de noms que han copsat mica de llur en les lluites esportives, proscriuen altres noms que han conquerit i conquereixen resplendor eterna en les lluites de l'esperit: Ausias March, Balmes, Clavé, Prat de la Riba, Guimerà, Pau Casals...

Caldria que aquesta nostra joventut esclava de l'esport, gosariem a dir, pensés un moment en la seqüència filla de la dèria llur. Caldria que, comprensivament, dediqués també unes hores a l'estudi. No n'hi ha prou en fer la raça forta, hercúlea, de muscles d'acer i d'estòmacs de cuir. Cal que la Intel·ligència servi un bell paral·lel, un gai lligam armonitzador amb la Força. Cal no oblidar que Polifem, l'irreductible i poderós cíclop, fou colpit pel minúscol i enginyós Ulisses...

Esport, si. Estudi, també. Tot ben aparellat. Que mai no arribi el moment que la Força s'imposi orba i tenebrosa, atenta només i refiada del cop de puny estenallador i de la puntada esbocinadora... Quan la Força s'afeblís, què faria Catalunya mancada de la claror de la Intel·ligència?

Conreem l'esport. Conreem l'esperit. Tot, però, ben aparellat, repetim.

La nostra portada

El gravat que il·lustra la primera pàgina del present número, degut a la mà del pulcre dibuixant Canyelles, és el mateix que presenta el llibre «Sis Sardanes per a Infants», ⁽¹⁾ original de l'excel·lent compositor i distingit amic nostre, Joan Duran.

«La Veu de Catalunya» i «La Publicitat», ja han fet el comentari d'aquesta obra sortida a la llum en les vigílies de la passada diada dels Reis d'Orient, comentari, per cert, afalagador en extrem i calbalment just i merescut.

També el director de la Secció de Rítmica i Plàstica de l'«Orfeó Català», ha escrit uns mots en elogi sincer d'aquest llibre i del seu autor. Ha dit així el mestre Joan Llongueras:

«Es sempre d'alabar que hi hagi al món qui es recordi dels infants i els procuri, amb amor, coses d'aquelles que es trobin al seu encaix».

«Per les tendres i petites mans, que comencen a ensinistrar-se en jugar amb les meravelloses i també endiablades teclades de marfil, seran certament un motiu de joia aquestes tan sencilles com belles sardanes del mestre Duran, que amb poc esforç seran vençudes i amb gran plaer assaborides».

Es verament lloable, tal com diu mestre Llongueras, que hi hagi qui es dediqui a la sana educació musical dels petits catalans, avui que l'exotisme, la grolleria i la frivolitat corromp i envaïex aquesta branca de l'art, qualificat de diví. Perquè l'esperit que ha inspirat aquest llibre ressalta clar a través d'aquestes sis sardanes, la senzillesa de les quals és prou eloqüent per a dir que han estat escrites de cara als menuts que senten l'emoció de les notes

combinades i reeixides en els sentiments més divinalment inefables, posat que les paraules més pures i justes no els poden expressar.

Joan Duran, comprenent intel·ligentment que no hi ha res que parli tan dintre al cor de la mainada com aquelles coses que les hi són pròpies i naturals, ha cercat per cada sardana un motiu de cançó popular, racialment nostre, un motiu com un bri, el qual ha devingut una flor formosíssima en haver fructificat en el seu sí d'artista. Sis brins d'una puresa i d'una odor exquisida que s'han tornat sis roses meravelloses; sis motius terrals esdevinguts màgicament sis sardanes alades i bellíssimes.

Els infants, no cal dir, executaran amb més bon grat aquestes sardanes que no pas qualsevulla «fox» exòtic o altres tonades de darrera hora, puix que les melodies d'aquestes «Sis Sardanes per a Infants» seran més compreses i s'identificaran amb el propi esperit del petit estudiós, per virtut de l'arrel ètnica abans esmentada.

Ultra lloar l'encert i la idea de Joan Duran en haver procurat un tan gai mitjà d'educació musical per als catalans de demà, cal fer-ho així mateix per l'obra pedagògica i patriòtica que aquest llibre representa. I també, encara, per ésser l'autor de «Sis Sardanes per a Infants», des de fa bella colla d'anys, poblenoví.

Felicitem, per tant, oi més de l'amic, al català que treballa per a més glòria de la terra i a l'artista que conviu amb nosaltres en aquest nostre estimat Poble Nou.

S.

Poblenoví: *Si vols tenir un periòdic teu, que defensi els interessos del Districte i que sia l'esplai espiritual dels teus lleures, subscriu-te a POBLE NOU i fes-ne ésser subscriptors als teus amics.*

(1) Editor «Unió Musical», Barcelona.-5 pessetes.

LA CANÇÓ POPULAR

El Mariner

A la vora de la mar
n'hi ha una donzella
que en brodava un mocador
que és per la reina.
Quan ne fou a mig brodat
li mancà seda;
veu vení un berganti i diu:
—Oh de la vela!
Mariner, bon mariner,
que en porteu seda?
—De quin color la voleu
blanca o vermella?
—Vermelleta la vull jo
que és millor seda.
—Entreu dintre de la nau;
triareu d'ella.—
Quan és dintre de la nau,
la nau pren vela.
Marinê es posa a cantar
cançons novelles.
Amb el cant del mariner
s'és dormideta;
amb el soroll de la mar
ella es desperta.
Quan ella s'ha despertat
ja no en veu terra;

la nau és en alta mar,
pel mar navega.
—Mariner, bon mariner,
porteu-me a terra
que a mi els aires de la mar
em donen pena.
—Això si que no ho faré
que heu de ser meva.
—De tres germanes que som
só la més bella.
L'una és casada amb un duc,
l'altra és primpcesa,
i jo pobreta de mi
só marinera.
L'una duu faldilles d'or,
l'altre de seda,
i jo pobreta de mi
en duc d'estamunya.
—No n'és d'estamunya, no,
que n'és de seda;
no sou marinera, no,
que en sereu reina,
que jo sóc el fill del rei
de l'Anglaterra
i set anys que vaig pel mar
per vós, donzella.—

Maria Eulàlia

A la nena Maria Eulàlia Río

Maria Eulàlia, aquesta nit de dansa,
d'un vers m'has demanat que et fes present.
Seria'm grat parlar a ta lloança
que el vers esdevindria més lluent.

Tindria tot la meravella gràcil
d'un pom de flors collides al jardí
i la cadència brollaria fàcil
amb l'harmonia d'un alexandri.

Mes no sé dir la teva gràcia, amiga,
ni aquesta joia viva que tu tens,
que la música del teu nom ja em lliga
amb un llaç blau i rosa els pensaments.

Tot l'elogi cabrà en una paraula:
—Maria Eulàlia, no et seria bell
si jo et digués, com deia diu la falla:
«Una nina pel món és un ocell.»—

XAVIER BENGUEREL

En l'escola

- Es a dir, que el teu pare no sap on té la mà dreta?
—No, senyor. La va perdre en un combat.

POESIA CATALANA

«Ponentines», últim recull del mestre en gai saber Ferran Agulló i Vidal
«Pol», els versos del qual són com una fruita de saborosíssima catalanitat.

Nit de lluna

Oh glòria excelsa de la lluna plena
en les nits adorables de l'estiu,
quan cau el rou humit de la serena
i són d'argent els bassials del riu!

Les estrelles s'han fos: s'avergonyeixen
com violes del cel en la blavor;
branques i fulles, dins del bosc, teixeixen
tremoloses garlandes de claror.

I tot s'adorm en el sagrat misteri
del sant altar de marbres i d'argent,
i vibra el cor com divinal psalteri
i s'alça a Déu el cor i el pensament!

Oh Déu etern, tot goig, tot harmonia,
creador de la llum i de l'amor!
Com en aquestes nits et trobaria
qui et negués en el buit de la foscor!

Comanda

Mare, si em cerqueu amor,
aneu a dà un tomb per plaça;
a la vora de l'Hostal
veureu una casa blanca
amb dos testos al balcó
un de clavells i un d'aufàbrega.

A la porta la veureu
voltadeta de mainada,
a la porta la veureu,
que mentre treballa, canta;
dues estrelles per ulls,
dues roselles per galtes.

Quan li direu:—Déu te guard!—
quedarà tota encarnada:
quan li direu:—Vinc per tu!—
mesclarà plors i rialles:
quan pregunteu:—Que són dins?—
vos respondrà ennuegada.

Si hi aneu, poc a poquet,
torneu ben depressa, mare.
Jo me'n vaig a empolainar
com en una gran diada.

Corrandes

Una casa vora el mar,
al voltant, una pineda,
una barca i un jardí...
i festeja que festeja!

—
Mala ventada
la de ponent;
a l'estiu, crema,
glaça, a l'hivern!

—
D'una petita guspira
pot encendre's tot un bosc;
del mal pensament d'un home
tot un poble es pot fer pols.

—
Si devia estimâ als homes
Nostre Senyor Jesucrist
per fer sentir a sa Mare
la dolor de perdre un fill!

—
Cada terra fa sa guerra:
tal faràs, tal trobaràs;
si has plantat ordi o civada
no et pensis collir mestall.

FULLES AL VENT

Cristòfor de Domènec, el prestigiós escriptor català, al qual tothom coneixia avui sota l'etiqueta de filòsof, ens ha descobert a última hora la seva personalitat de gran humorista finíssim.

En el número 65 del setmanari «Justícia Social» fa una crítica d'un recent volum de versos. Diu al seu autor que ha fet un llibre que l'acredita d'excel·lent Poeta, i afegeix que no torni a escriure cap llibre fins als quaranta anys.

Si això no és d'un humorisme a l'estil de Mark Twain, que ens pelin!

Com és que encara es llegeixen una tan enorme quantitat de faltes ortogràfiques en alguns portaveus, programes, cartells d'anuncis, etc., etc., de les societats poblenovines?

Pels que no n'estiguin assabentats, els fem present que ha sortit, fa dies, una segona edició del «Diccionari Ortogràfic», de l'il·lustre filòleg Pompeu Fabra.

De venda en totes les bones llibreries al preu de 8 ptes.

Per si hi hagués algun lector aficionat a la boxa, espectador del match entre els asos «Blasco» i el «Carretero», fem avinent que ha sortit un «Calderón» que, segons diuen, ha retat al més audaç per tal de deixar-lo com un drap brut.

Probablement, després d'aquest «Calderón», deurà sortir una altra olla que els farà la competència. Nosaltres, però, tan tranquils; com si ens diguessin Llúcia.

Per la premsa, ens hem enterat que el governador ha encarregat a un senyor de solvència que faci de censor en tot ço que la Radio-Barcelona trameti als seus oients.

Què hi farem! Una cosa, però:—Com s'ho deurà fer per passar el llàpiz roig a les coses que trobi censurables?

—En el nostre famós brollador que patim, ja hi torna a haver aigua.

—Ja era hora que algú en tingués cura.

—I aquelles també famoses Tres Gràcies ja no estan empolsegades.

—Quina bona animeta se n'ha compadit?

—La pluja de la setmana passada!

—Aaaa..... oooh!

Els diumenges són els dies dels grans esplais i de les grans moixigangues per Barcelona; de tot hi ha.

Drames, melodrames, revistes, comèdies, tragèdies, circ, musicols, fútbol, rugby, vodevils, cinema, «golondrines», varietés, cabarets, atraccions a l'aire lliure, xarlatans, pim-pam-pums...

Repetim que els diumenges són els dies dels grans esplais i de les grans moixigangues per Barcelona.

Quan surti el número vinent estarem ja en ple Carnestoltes.

La veu de falset i el dominó, estaran a l'ordre del dia. Colombina i Pierrot giravoltaran embriagats. Momus farà una rialla contínua i sorollosa. Xampany i disbauxa. Boles de neu i serpentina i confetti...

La crisi de treball deurà estar, lògicament, resolta.

Aquesta setmana escolada ha estat brúfol a desdir; vent, pluja, fred de valent...

Hem pensat en la nevada d'ara fa un any. I pensant, pensant, ens ha sorprès un somriure que s'ha dibuixat imperceptiblement en el nostre llavi; si nevés, amb la inevitable interrupció de les línies telefòniques i telegràfiques, ens estalviaríem de llegir en els periòdics tanta de xerrameca i de discursos inútils que pel món es fan!

Cas que nevi, doncs, nosaltres—agraïts—prometem escriure l'elogi de la neu.

Volem més llum

SIA com sia, havem de confessar que al Poble Nou estem lliurats a la bona de Déu.

Si ens proposéssim fer un petit comentari de totes les queixes que han arribat a les nostres oïdes, ens veuríem obligats a emplenar tot aquest periòdic i encara faríem curt.

Una de les més justificades és la de la il·luminació, posat que de nits, per anar pels nostres carrers, cal proveir-se d'una llanterna per explorar el camí; tan anèmics i comptats són els fanals que donen claror a les vies de la nostra barriada.

No us fan llàstima aquelles pobres bombetes elèctriques que penjen al mig del carrer com ànimes en pena cristallitzades, que no han gosat seguir el camí per por d'entrebancar-se a cada passa? Distanciades de cent o dos cents metres, en trobareu una de perduda a l'atzar, que el vent balanceja contínuament, fent una claror tan apagada i una cara tan cadavèrica que us enterneix i tot, arribant a fer-vos pensar que té el retir ben merescut. I encara si totes fossin senceres, puix que la majoria estan rompudes quedant solament una pantalla verda, color de gos com fuig, enyorant la companyia de la germana bombeta.

Any en enrrera, quan encara subsistien els fanals de gas, els nostres carrers eren molt més clars que no pas ara. Avui, però, són molts que no tenen ni un sol mitjà d'il·luminació.

Seria hora que hom es preocupés un xic més de la nostra barriada. Seria hora que ens treïessin d'aquesta foscor constant. Nosaltres volem més llum perquè som amics de veure'ns els rostres i, oi més, d'estalviar feina al dispensari. Mai no ens ha plagut anar a les palpenes.

En ple segle XX, el segle de la llum com s'ha dit, és vergonyós trobar un lloc tan industriós i poblat com ho és Poble Nou, que en tot ço que es refereix a urbanització tinguem d'estar a un nivell quasi paral·lel al de l'edat primitiva. Ens sembla que nosaltres no hem comès cap tort que ens faci merèixer aquest abandó ignominiós.

Tan car com ens costa de mantenir a l'Ajuntament! Almenys aquest es preocupa una mica més del seu poble i no el deixés viure a les fosques ni de dia ni de nit, principalment.

Senyors de l'Ajuntament: volem més llum, volem més llum! I si no escolteu els nostres planys, ens veurem obligats a recollir signatures i a presentar una sol·licitud a Sant Pere perquè abaixi els fanals del cel i puneixi severament les vostres greus mancances.

El nostre homenatge d'avui

Es pels bons amics que suara han retornat de la campanya en els ingrats erms del Marroc, després de tant de temps d'estar allunyats de la terra.

Es pels que encara hi resten i que esperen retornar a l'amorosa llar paterna.

Es en record dels que hi romandran per sempre més i no podran reveure la Pàtria.

Heus ací el nostre homenatge d'avui.

Teatre d'Art Prometeu ⁽¹⁾

Si el teatre és la realització de totes les possibilitats de l'esperit en la mesura que l'home pot crear, i recrear, donant a les obres les proporcions ponderatives i justes, necessàries, per facilitar-ne l'espectacle; si per obtenir, com per desllorigar, aquesta suma que és la resolució escènica, cal reconèixer la importància intrínseca de cada un dels elements indispensables per produir l'orquestració emocional, tenim que el teatre és quelcom superior a totes arts per tal com ell és llur síntesi completíssima, quelcom d'ocultament interessant que ens tempta a l'anàlisi i a la valoració.

Si a l'hora actual, en poesia, havem arribat a la disjunció de les valors expressives, tant que una sola lletra pot donar als més sensibles tota una vibració poemàtica, ja som pervinguts també a la benaurada avinentesa de conèixer el sol gest, el sol crit, la sola pinzellada qui, amb llur

simplicitat eloqüent, guanyen el cor i es fan dòcils a la mà aptant-la per a la construcció d'un nou teatre. Això és l'obra de Miquel Clivillé, intents de nou teatre a base d'emoció i ritme i síntesi sense plànyer cap recurs qui contribueixi a interessar un públic àvid de revelacions.

Sota llur respectiva aportació a aquesta obra de renovament teatral conviuen, entre altres, les signatures: Anatole France, Josep Carner, Josep Maria de Sagarra, Cristòfor de Domènec i Alfons Maseras.

Miquel Clivillé, la personalitat artística del qual es manifesta en els dotze plecs d'aquest volum bellíssim, és, sens dubte, el més genial dels nostres escassos homes de teatre.

Decididament, «Teatre d'Art Prometeu» és la consagració de les més interessants inquietuds modernes.

Un assoliment de superació qualitativa.

Una provatura literària de belles possibilitats, la plàstica realització de les quals desitgem de tot cor.

SEBASTIÀ SÁNCHEZ-JUAN

(1) Editor Enric Calvo, Barcelona-P. N.-4 pessetes.

POBLE NOU

~ REVISTA ~

hom la trobarà de venda en tots els quioscos del *Poble Nou*

Clot: Quiosc de la Plaça del Mercat.

» Quiosc de la Plaça de la Vila (carrer Sant Joan de Malta).

Barcelona: Quiosc de la Plaça Urquinaona (final de trajecte dels tramvies 40, 41, 42, 43 i 70).

» Quiosc de la Rambla dels Estudis (tocant carrer Canuda).

» Quiosc de la Rambla del Centre (tocant carrer Unió).

Corresponsals a Lleida i Girona

SURT EL PRIMER I TERCER DIUMENGE DE CADA MES

Epigrames

Del cel, de la lluna i els estels

Aquest vespre mirant el cel tan blau
m'ha semblat com una mar d'aigua quieta:
que era la lluna com una ampla nau
i cada estel petit una barqueta.

De les barques

Avui, cap al tard, me'n só anat a la platja;
el dia tombava tocant a la fi
i he vistes les barques damunt de l'onatge
com vol de sirenes venint cap a mi.

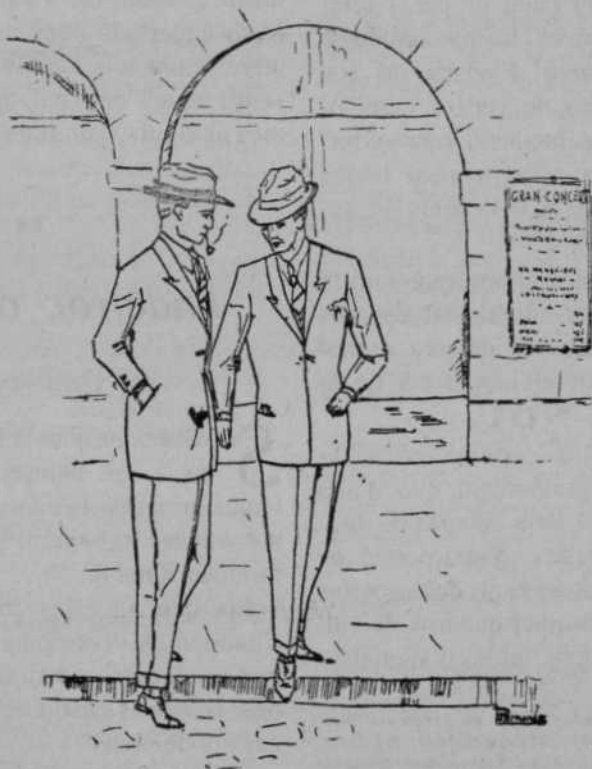
Del núvol de posta

Al mig del cel—blau esmaltat—
en l'hora lleu que el dia fina,
hi ha un floc de núvol emporprat
com una galta d'infantina.

De la ciutat il·luminada

Quan miro la ciutat sota la nit
amb el brillar d'un nombre indefinit
de llums, i veig el cel sense una estrella,
em dic si les lluernes del zenit
hauran caigudes totes damunt d'ella.

J. DUATIS ITARTE

Sortint de concert

—Es gran, Wagner! Es gran!
—Quants anys té?

VEUS I CRITS

D'ací estant podran llençar-se idees i assenyalar-se errors d'ordre espiritual, urbà, artístic, societatari, etc., sense que en cap cas s'entengui que la Redacció d'aquesta Revista aprova o que s'identifica amb les idees exposades, de les quals són només responsables els seus signants.

Teulat o Taulat ⁽¹⁾

SR. DIRECTOR:

AMB motiu de si és Taulat o Teulat la paraula per la qual s'anomena una bona part de la barriada de Poble Nou, escrivim aquest article i em de dir que no tenim preferència per l'una ni per l'altra, doncs, com a eufòniques, ho són ambdues; com que es tracta, però, d'indagar la que pugui tenir més arrels de veritat etimològica, heus aquí una modesta opinió formada anys enrera a conseqüència també d'un escrit parlant del mateix tema de suposició.

Anem a explicar-nos el per què podria molt ben ésser Taulat i no Teulat, després de plaure'ns molt aquesta darrera etimologia que llegirem en el número 3 de la revista **POBLE NOU**.

La raó que anem a exposar és la següent: si fem la comparació que d'una «restallera» de cases amb coberta de teules se'n deriva «teulat», d'una porció de terres ben cultivades a l'estil dels nostres hortolans d'avui—formant quadros de cultiu,—se'n sol dir també taules o «taulats».

(1) Simultàniament que entrava en premsa el nostre número passat i, per tant, l'article «Taulat i Marbella, no Teulat i Mar Vella», de l'erudit historiador Francesc Carreras i Candi, ens arribà a les mans aquest del senyor J. Riba. Malgrat creure ben definida aquesta qüestió, després de les dades aportades pel senyor Carreras i Candi, publiquem el present article a títol d'informació, bo i fent notar la coincidència de parer d'ambdós autors pel que respecta a la gràfia i pronúncia del mot Taulat.—N. de la R.

La veu popular és la que, sense donar-se'n compte, posa noms als objectes i coses; i és per ço que aquest mot podria referir-se a la bona feina dels primers pagesos o agricultors que poblaren i que bellament conrearen els terrenys formant «Taulats» al Poble Nou.

No pretenem contradir ni tampoc refusar l'opinió de «Teulat», la qual pot ésser encertada i que molt de respecte ens mereix: tan sols exposem la nostra en el sentit aquell de «qui més en sàpiga que més hi digui», per si és Teulat o Taulat.

J. RIBA

Enderroc de bancs

SR. DIRECTOR:

SÓN coses pròpies d'homes sense cultura i que palesen el patrimoni dels temps primaris, l'enderrocar els bancs que per a seure hi han col·locats en la nostra formosa Rambla.

Els que aquestes malvestats realitzen, s'haurien de veure punits tal com els nostres predecessors habitants de les caver-nes, rebien el càstig dels déus en enderrocar els dòlmens.

El càstig d'aquests nostres conciutadans «civilitzats», hauria d'ésser d'inflexible justícia.

Rest a les vostres ordres,

EL CAVALLER FANTASMA

ESPORT LOCAL

Campionat i rumors

*La fusió del «F. C. Poble Nou» i
«Units F. C.»*

SEMBLA que aquesta segona volta de Campionat no es presenta tan falaguera i plena de promences com la primera, puix que les dues darreres jornades no han estat tan satisfactòries com calia esperar.

El «F. C. Poble Nou», en perdre amb el «Catalunya» de Les Corts, veu recular d'un lloc la seva puntuació en la davantera del Campionat del Grup de Promoció. I el «C. D. Júpter», empatant els dos darrers partits jugats amb el «Port-Bou» i l'«Avenç», veu que la molta avantatge que portava als altres Clubs de la seva categoria, disminueix un xic, molt poc però, puix que conserva encara amb bastanta fermesa el primer lloc en la puntuació del Grup B.

Heus aci els resultats dels dos darrers partits de Campionat jugats per ambdós Clubs:

Dia 11	Gener	—Port-Bou,	0-Júpter,	0
» 11	»	—Poble Nou,	0-Catalunya,	1
» 18	»	—Avenç,	0-Júpter,	0
» 18	»	—Poble Nou,	1-Andreuenç,	0

* * *

Els rumors amb tanta d'insistència correguts aquesta darrera setmana i els quals pot dir-se, han estat el pa que ha nodrit totes les penyes esportives de la barriada, semblen que obtenen plena confirmació i que molt aviat seran una felicitat realització; oficialment no encara, però gairebé ja és un fet la fusió del «F. C. Poble Nou» amb els «Units F. C.» i altres clubs d'una importància més petita.

L'unió en bloc d'aquestes forces, naturalment, es traduirà en benifet de tots els clubs fusionats, els quals, tant pel que respecta als jugadors com pel seu desenrotllament moral i material, milloraran. Això

permetrà la formació d'equips d'empenta i de gran vàlua que els col·locarà a un nivell respectable dintre del fútbol, oi més del prestigi esportiu que podrà adquirir Poble Nou en recollir els fruits que esperem que aquesta fusió pot donar.

Hom diu que, en ésser una realitat aquesta fusió, tots els Clubs acollits respondran sota el nom comú de «Unió Esportiva Poble Nou».

Se sap també que el «F. C. Poble Nou» realitza gestions emmenades a hebre novellament el seu primitiu camp de joc situat al carrer del Taulat, davant de la fàbrica del Gas Lebon, en el qual camp tan va créixer el nostre degà «C. D. Júpter» que tanta d'esplendor ha donat al fútbol poblenoví.

No cal dir que la immillorable condició d'aquest camp facilitaria l'expediment del «F. C. Poble Nou», l'adquisició del qual seria de gran eficàcia, i encara més si es confirma tot el que deixem dit a propòsit de la «Unió Esportiva Poble Nou».

Nosaltres, per la nostra part, desitjaríem que prosperessin i reeixissin aquestes negociacions pel bé de l'esport.

P.

C. D. JÚPTER

L'equip de rugby d'aquest Club, el qual tanmateix a estat un fet, va guanyar el primer partit que va jugar. Bon debut i millors èxits!

Es molt pobable que dintre de poc dies el veurem jugar en el nostre terreny.

Avui, diumenge, el «C. D. Júpter» jugarà contra l'«Iluro de Mataró».

F. C. POBLE NOU

Aquest Club jugarà en la tarda d'avui, diumenge 1 de Febrer, contra els «Alumnes Vilanova».

Hom preveu un bonic encontre.

CARNET DE NOVES

Promptes a terminar el primer trimestre d'aquesta Revista, preguem als qui interressi la publicació de llur anunci durant el segon trimestre, que se serveixi'n assabentar-nos-ho amb temps per tal de poguer complaure'ls.

«Ponentines» és el títol del darrer llibre de poesies de Ferran Agulló i Vidal. Pròleg de Francesc Cambó. Editor Salvador Bonavia, Barcelona: 3'50 pessetes.

Rufi Pelayo, l'il·lustre metge castellà, gran amic de Catalunya, ha traspassat l'ànima a Déu.—A. C. S.

Preguem a tots els nostres amics que dediquin un pietós record a aquest admirable home del qual tots els catalans havien rebut encoratjament i condol en totes les reaccions i dissorts de la nostra terra.

El vinent diumenge dia 8 del present, a les 5 de la tarda, en l'«Ateneu Democràtic Regionalista», es donarà la representació del punyent drama «Reixes enfora».

Hom prega a tots els subscriptors d'aquesta Revista, que se serveixi'n assabentar-nos dels canvis de domicili per tal que no sofreixi retard el seu repartiment.

Podem anunciar degudament autoritzats, que pròximament se celebrarà en l'«Ateneu Democràtic Regionalista» l'homenatge al malaguanyat i eminent patrici Angel Guimerà.

Hom ens ha dit que l'esmentada Entitat ja té projectat aquest homenatge de fa temps, quedant, per tant, atès amb aquesta resposta, el nostre comunicant que es lamentava en el passat número de l'omissió en celebrar l'al·ludit Ateneu aquest acte.

Hom prepara en l'«A. E. Júpiter» l'homenatge al plorat mestre exemple de fortitud i patriotisme Angel Guimerà.

El poeta Joan Arús, de Sabadell, acaba de donar a la llum un nou llibre de versos titulat «Nous Poemes».

En el pròxim número de **POBLE NOU** publicarem un article titulat «La literatura catalana actual», de l'il·lustre escriptor Cristòfor de Domènech.

Sardanes.—Diumenge dia 1, a les 9 de la vetlla, en l'«Ateneu Democràtic Regionalista». Cobia «La Principal de Terrassa».

Diumenge dia 8, a les 5 de la tarda, en el «Centre Moral». A càrrec d'una cobla ampurdanesa.

«Sublimitat», drama en tres actes original de Tomàs Ribas, de Mataró. La vida moderna, mica «gente bien», hi és transportada amb bastant reeiximent. Fa plorar i tot acaba bé.

Cal esmentar nombrosos castellanismes que fan malbé el diàleg.

Diumenge dia 8, a les 5 de la tarda, el doctor Xavier Parés i Bartra donarà una conferència en l'«A. E. Júpiter», versant sobre el tema «Una excursió per Suïssa». Acabarà la festa amb una audició radiotelefònica per un important aparell d'altaveu.

Aquest número de POBLE NOU ha estat passat, prèviament, per la censura militar.

L'HORA DE LES CARTES

NO ES TORNEN ELS ORIGINALS

M. C.—Esta bé, però no ens acaba de fer el pes. Trameteu-nos quelcom més i veurem. I escriviu més clar, llamp de Déu!

T. R. J.—Hem rebut tots els vostres treballs. De la vostra obra ja veieu que en parlem. El vers ja veurem.

B. J. K.—Ca, ca! Ja ha passat l'època de les felicitacions i de les bones festes.

C. S.—Hem rebut les poesies de les quals ens demaneu la nostra opinió. L'esperit que les anima ens plau molt i hi trobem coses ben trobades, però són impubliques.

J. M.—Ens resulta infantívol.

I. J.—Ho publicarem més endavant, un xic retocat degudament.

J. B. C.—Hem rebut la vostra lletra i els versos, que inserirem al seu temps.—Com vós, altres han estat també els que ens han fet la mateixa observació; ningú no pot fer-se un cabal càrrec, però, de l'esforç moral i material que representa una empresa com la nostra, a més a més tractant-se del nostre molt estimat i poc agraït Poble Nou.

E. C. F.—Va en aquest número. A poguer ésser preferiríem nom i cognom abans que pseudònim.

FRANCESC MÈLICH

BAR - CISCO

**Menjars, begudes i refrescos
de les millors marques**

Marian Aguiló, 38

(Xamfrà Pujades)

Telèfon S. M. 732

BARCELONA - POBLE NOU

Tallers Mecànics

Francesc Pujol

CARRER LLULL, 215 - TELÈFON S. M. 378

Especialitat en la reparació d'automòvils

Recanvis i accessoris